22/12/2019

Mănăstirea românească din inima Spaniei

O mare parte din românimea care trăiește și se dezvoltă în afara granițelor țării noastre se află acum în țara lui Cervantes, care a devenit multora dintre români a doua casă. „Mica Românie” de aici crește, dovedindu-se o comunitate activă, puternică și bine integrată în realitățile societății spaniole. Deși rămași aici la muncă de ani buni, românii nu și-au uitat nici limba, nici credința, ducându-și datinile lor ortodoxe până în inima Regatului spaniol, unde, lângă Madrid, au chiar o mănăstire închinată în primul rând sărbătorii Nașterii Domnului.

Mănăstirea ortodoxă română „Naște-rea Domnului” și „Soborul Maicii Domnului” din localitatea Cenicientos, situată la 95 de kilometri vest de Madrid, este una dintre cele patru așezăminte monahale din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei. Întemeierea ei este legată de anul 2017, când, la inițiativa

Prea-sfințitului Părinte Timotei, Episcopul ortodox român al Spaniei și Portugaliei, a fost achiziționat terenul mănăstirii, pe care se află și un edificiu amenajat ulterior în casă monahală și reședință episcopală provizorie. Piatra de temelie a viitoarei biserici de lemn a mănăstirii, care este încă în lucru, a fost pusă în 2018, mănăstirea dispunând actualmente de un paraclis în care se slujește zilnic spre multa mângâiere sufletească a românilor plecați departe de pământul lor. Cât despre aceștia din urmă, care vizitează destul de des acest colț de spiritualitate românească, monahia stavroforă Serafima, starețа mănăstirii, ne-a asigurat că mulți dintre ei se implică activ în viața mănăstirii, contribuind atât la lucrările de amenajare, cât și la viața liturgică. „Duminica, fiecare Sfântă Liturghie are la final un moment de comuniune, o agapă frățească, în care fiecare are posibilitatea de a cu-noaște persoane noi, de a-și împăr-tăși bucuriile și necazurile, și de a-și alina dorul de țară care, de multe ori, este foarte greu de dus în diasporă”, a precizat maica stareță Serafima.

Nevoitoarele de aici nu s-au limitat doar la o viață liturgică intensă, dezvoltând și o frumoasă slujire social-filantropică, concretizată prin colecte de ajutorare a persoanelor aflate și aici în nevoie, prin campanii de donare de sânge și vizite la azilurile de bătrâni, în multe dintre ele fiind găzduiți și români de care aproape nimeni nu își mai aduce aminte. Dintre cei care și-au atașat viețile de duhul acestui loc, câțiva au acceptat să ne și împăr-tășească din experiența vieții lor spirituale trăite în diasporă.

Un sprijin rugător în momente-cheie ale vieții

Camelia, 34 de ani, locuiește acum în Cadalso de los Vidrios, la aproximativ 90 de kilometri vest de Madrid. „Cu 17 ani în urmă, am lăsat țara mea dragă, părinții mei, locurile unde am copilărit și sfânta biserică, unde mergeam la fiecare slujbă, căci era legătura mea cu Dumnezeu, pentru a căuta o viață mai bună, un trai decent. După plecare, cu timpul am început să pierd intensitatea legăturii cu Dumnezeu, chiar dacă mă închinam în fiecare zi. Aici mi-am dat cu adevărat seama că nu au deloc dreptate cei care afirmă: «Dacă Îl ai pe Dumnezeu în suflet, nu trebuie sa mergi la biserică». Viața ne aduce foarte multe încercări și credem că le putem depăși, dar fără Sfânta Biserică ne este foarte greu să mergem pe drumul cel bun. Ne concentrăm pe muncă, să avem cât mai multe, și fără să ne dăm seama devenim egoiști și indi-ferenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Acum doi ani, în zona unde locuiesc s-a construit Mănăstirea «Nașterea Domnului». Pentru mine a fost de foarte mare ajutor, căci treceam printr-un moment dificil în viață. Am

învățat să iubesc din nou, să doresc binele celorlalți indiferent de ce îmi oferă viața de zi cu zi, să-i ajut pe ceilalți fără să aștept nimic în schimb. De fiecare dată când particip la Sfânta Liturghie, simt o apropiere mare de Dumnezeu. Liturghia este o regăsire a mea. Mulțumesc Domnului că a pus în drumul meu Sfânta Mănăstire «Nașterea Domnului» și mulțumesc tuturor celor care slujesc acolo.”

Mănăstirea, un loc ce aduce liniștire oriunde s-ar afla

Pentru Gina Ciobanu, de 39 de ani, care locuiește acum în Aldea del Fresno, localitate cu aproape 3.000 de locuitori situată la 55 de kilometri de Madrid, să poți merge la mănăstire este o adevărată binecuvântare, ca de altfel pentru orice român din Occident. „Ce înseamnă mănăstirea pentru noi? Înseamnă un loc de sfințenie, de reculegere sufletească cu adâncă încărcătură spirituală, un loc care te apropie de cer și-ți dă liniștea de care ai atâta nevoie. Măicuțele și preoții, cu vocea blândă și privirea plină de dragoste, îți dau căldură și mulțumirea că ai ajuns unde trebuie pentru a te înălța duhovnicește. Liniștea locului, foșnetul frunzelor și cântecul păsărilor par rupte dintr-un vis. E ceva ce sufletul, odată ce a savurat o dată, ți-o cere iar și iar. Venind la mănăstire, viața ta devine alta, problemele nemaigăsindu-și locul în sufletul tău. Respiri adânc și zici: «Mulțumesc, Doamne, pentru viața pe care o duc și pentru oamenii care se roagă pentru noi.»”

Romică Dulgheru, de 55 de ani, a ajuns de curând în Cadalso de los Vidrios, localitate situată la doar 6,5 kilometri de tânăra mănăstire. Deși când era de vârstă fragedă bunicii săi îi vorbeau despre viața de mănăstire, abia mult mai târziu a înțeles că mănăstirea este un loc de liniștire și binecuvântare, un loc în care acum vine tot mai des la Sfânta Liturghie.

Ștefan are 50 de ani și trăiește în Escalona, la 15 kilometri sud de mănăstire. Despre aceasta din urmă, el ne mărturisește: „Este locul unde mă simt ca acasă, și afirmând aceasta nu mă refer la România, ci la atmosfera unei familii mari și unite, ai cărei membri merg cu toții în aceeași direcție, în sânul ei fiecare oferind celuilalt iubire și ajutor sufletesc. Mănăstirea noastră este locul unde oferi respect și primești în aceeași măsură, sau chiar mai mult, locul unde dispar diferențele sociale și economice. Sentimentele pe care le am în timpul Sfintei Liturghii sunt de nedescris: simt liniște și mângâiere, iar timpul își pierde valoarea lui”.

Luminița și Dumitru Ailenii locuiesc și muncesc în Sotillo de la Adrada, la 20 de kilometri vest de Cenicientos. Au descoperit această mănăstire cu aproape trei ani în urmă, venind aici chiar în momentul sfințirii locului. Pentru ei, mănăstirea nou-

înființată aduce multă pace sufletească și uitarea grijilor profunde cu care se confruntă orice român plecat afară, dar și o puternică coagulare socială între românii aflați aici. Luminița ne împărtășește bucuria ei: „Pentru noi, mănăstirea este a doua familie, motiv pentru care încercăm de câte ori putem să mergem duminica la sfânta slujbă.

Avem bucuria și privilegiul de a avea un locaș de cult aproape, unde copiii așteaptă de fiecare dată cu mare drag să mergem”.

— ziarullumina.ro